

Maleriet er et rusk i øyet

Her er en utstilling som er irriterende god. For disse maleriene skaper en konstant irritasjon på synsnerven – de er nærmest et rusk i øyet. Men ikke prøv å gni rusket vekk fra øyeeplet, for bildene insisterer på at blikket ditt ikke må få være i fred.

Mark Corfield-Moore, "Family Picnic at Stourhead" 2024; "Eat Slowly, I've Been Cooking All Day" 2024; malt renning, håndvevd bomull på lerret. Foto: Trond Borgen

Av **Trond Borgen**

Publisert: 31. oktober

UTSTILLING

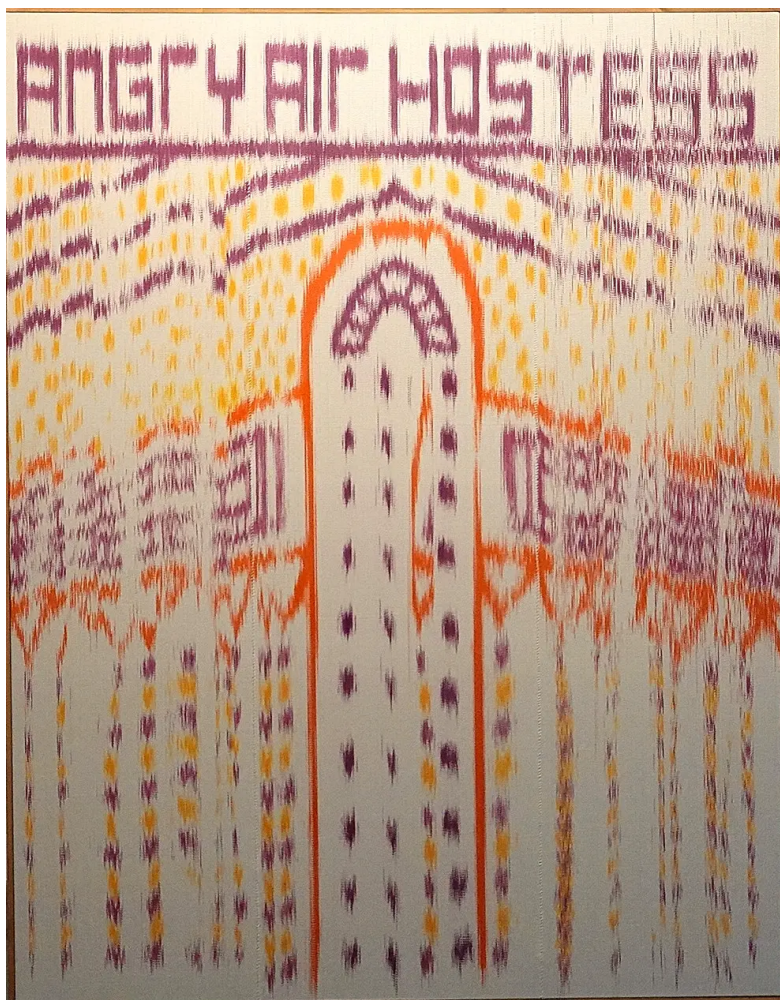
Kunsthall Stavanger: Mark Corfield-Moore, We Speak Chicken. Maleri, t.o.m. 9. feb. 2025

Gå heller et annet sted om du ønsker å hvile blikket på vakre motiver og nydelig utførte malerier. Britisk-thailandske Mark Corfield-Moore trekker maleriet i en helt annen retning, et sted hvor bilde og språk, minne og glemsel møtes, hvor

rom og flate glir over i hverandre, og hvor synsforstyrrelsen blir til en aktiv kunstnersk kraft som både undersøker kommunikasjonens muligheter og dens fåengthet. Derfor er denne utstillingen i kunsthallen interessant og stimulerende.

Sært, kanskje, ved første øyekast. I hvert fall uvant, for dette er ikke malerier som spiller seg ut på vanlig lerret. De er malt direkte på renning, altså på en vev av håndvevd bomull, noe som skaper en lett tredimensjonal struktur som gir underlige optiske virkninger og forvrenger motivenes figurative karakter. På nært hold løser motivene seg opp nærmest i psykedeliske mønstre, eller de får preg av broderi. På større avstand ser jeg gjenkjennelige objekter: matboller, et gresk tempel, østlige palassporter, en trukket tann – ikke tydelig og skarpt, men utglidende og diffust. Det er som om jeg prøver å huske noe som skjedde en tid tilbake, men jeg klarer ikke helt å fastholde minnet; det glipper akkurat når jeg tro jeg har det.

En syk ku

Malerienes motiver baserer seg på forsøk på kommunikasjon mellom kunstneren og hans thailandske mor – over uoverstigelige språkbarrierer – på kjøkken og over matfat. Titler som «Mum's Jungle Curry», «Jelly, Your Favourite», «Eat Slowly, I've Been Cooking All Day» er greie nok; det er tydeligvis i de nokså håpløse samtalene at ting skjærer seg, for Corfield-Moore har skrevet store tekster inn i hvert bilde, og her rimer det lite med det vi ser og de gitte titlene. Det står bl.a. «An olympic stamina», «Future ancestor», «Angry air hostess», «Royal sick cow». F.eks. opptrer den syke kuen ved de store palassportene.

Å skrive tekster inn i maleriet, løsrevet fra det vi faktisk ser, er et gammelt triks som René Magritte ofte benyttet seg av, allerede for nærmere hundre år siden. Denne surrealistiske metoden og den tilsynelatende meningsløsheten som da oppstår, fører Corfield-Moore videre i denne utstillingen, i en lett glorete, fargeglad stil som rommer en absurd humor men med en alvorlig undertone. Er all kommunikasjon i bunn og grunn overfladisk, full av misforståelser og halvkvedede viser? Er språket, som Magritte i sin tid viste, ganske løsrevet fra den såkalte virkeligheten det skal beskrive? Er språket like uklart som våre diffuse minner?

Mark Corfield-Moore, «Grand Palace Gates (Bangkok)» 2024, malt renning, håndvevd bomull på lerret. Foto: Trond Borgen

Uklare minner

Corfield-Moore stiller disse spørsmålene gjennom et tegneserieaktig og naivistisk billedspråk. Det kan innvendes at billeduttrykket da kan forekomme ganske enkelt, men gi det litt tid, så vil du se at ukomplisert er det likevel ikke. Det kan også innvendes at forholdet mellom kunstneren og hans mor kan bli vel privat i de referansene som er bygget inn i motivene og titlene, men vi kan likevel løfte blikk og tanke til en større mellommenneskelig sammenheng. Da er vi der hvor hukommelsen langsomt visker bort minnenes klarhet, og hvor språket ikke lenger presist kan formulere det som er i ferd med å gli fra oss.